

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สารนิพนธ์

พิมพ์ครั้งที่ ๕

กิริติ ชนา

ดวงใจ ในสายลม

แซนดี้เอโก แคลิฟอร์เนีย

นักรักของผม

นี่คงไม่โกรธที่ผมมาถึงอเมริกาได้สิบวันแล้วจึงได้จดหมายมาถึงนี้ ข้อแก้ตัวของผมก็คือความยุ่งยากเรื่องการหาโรงเรียนและหางานพร้อมๆกัน ตอนนี้ผมได้โรงเรียนแล้ว ต้องเรียนภาษาก่อนอย่างน้อยสามเดือน ผมเลือกเรียนตอนเช้าตั้งแต่แปดโมงจนถึงเที่ยง น้าของผมว่า งานที่หาง่ายที่สุดของคนไทยที่เพิ่งมาถึงอเมริกาก็คืองานร้านอาหาร น้ายังมีเพื่อนเปิดร้านอาหารไทยอยู่หลายคน เธอโทรศัพท์ไปเกริ่นเอาไว้ก่อนผมจะมาถึง ว่าหลานชายจะมาเรียนต่อและจะหางานทำช่วยตัวเองไปด้วย แต่พอเอาเข้าจริงๆ แต่ละคนก็บอกว่าคงต้องรอไปก่อน เพราะตอนนี้พนักงานเสิร์ฟเต็มแล้ว น้าจึงบอกว่าจะไม่ยอมให้ผมไม่สบายใจที่ต้องมาอาศัยเธออยู่ งานพยาบาลที่น้าทำเป็นงานที่เงินเดือนดี แต่ลูกสองคนที่กำลังเรียนคอลเลจทำให้น้ามีรายจ่ายมาก ลูกชายคนโตของน้าชื่อวินนี่ชื่อไทยว่าวิศรุต อายุยี่สิบพอดี เมื่อวานเพื่อนๆ ทำเซอร์ไพรส์มา

เลี้ยงวันเกิดให้ที่บ้าน วินนี่ขออนุญาตแม่เต็มเบียร์ บอกว่าเป็นครั้งแรกที่ดื่มให้แม่เห็น น้าungskก็ไม่ว่าอะไร เธอบอกผมว่าห้ามไม่ได้ เพียงแต่ต้องพูดให้เข้าใจถึงข้อเสียของมัน วินนี่ในสายตาของผมเป็นเด็กดี ร่าเริง สนใจเรียน และที่ดีมากคือห่วงใยแม่ ตอนค่ำจะขับรถไปรับแม่กลับบ้านทุกวัน ส่วนไมราหรือมธุราลูกสาวอายุเพิ่งสิบสี่ กำลังเริ่มวัยรุ่น แต่งตัวแปลกๆ ตามสมัย บางวันทาเลิปลีเขียว สีดำ แต่ก็ขยันเรียน และไม่ดื้อกับแม่ น้าungskก็ดีที่มีลูกน่ารัก ไม่เกร เธอบอกผมว่า ตั้งแต่เลิกกับสามีเมื่อห้าปีมาแล้ว เธอเลี้ยงดูลูกโดยไม่เคยได้รับเงินส่งเสียจากพ่อของวินนี่กับไมราเลย แต่เธอก็ไม่ท้อ เพราะเธอรักลูกมาก บางสัปดาห์เธอทำงานอย่างไม่มีวันหยุดเลย ยิ่งผมได้ร้ำน้าungskทำงานหนักมาก ผมยังรู้สึกเกรงใจที่มาอาศัยเธออยู่ งานอื่นๆ เช่น งานร้านอาหาร ร้านแฮมเบอร์เกอร์ อย่างที่วินนี่ทำเป็นพาร์ทไทม์ ผมก็ไปทำไม่ได้เพราะยังไม่มีใบอนุญาตทำงาน ที่เขาแอบทำกันได้ก็งานที่คนไทยเป็นเจ้าของกิจการ อย่างเช่นงานร้านอาหารนั่นละ

สองวันก่อนวินนี่พาผมไปสมัครงานที่ซูเปอร์มาร์เก็ตของพ่อเพื่อน เป็นคนเวียดนาม ตกลงกันอย่างดีแล้ว ปรากฏว่าพอเขาถามถึงใบอนุญาตทำงาน ซึ่งเรียกว่าไบโซเซียลเซเคียวริตี้ หรือใบประกันสังคมที่มีหมายเลขประจำตัวเจ้าของบัตร เมื่อเขาว่าผมไม่มี เขาก็บอกว่าเขาไม่กล้าเสี่ยงรับทำงาน เพราะเคยโดนจับต้องขึ้นศาลเสียค่าปรับมาแล้ว น้าungskบอกว่าร้านอาหารไทยส่วนใหญ่ยอมเสี่ยงจ้างคนไทยทำงานเป็นคนเสิร์ฟบ้าง ทำในครัวบ้าง โดยให้เงินเดือนต่ำกว่าอัตราบังคับ ลูกจ้างบางร้านก็ต้องยอม เพราะตัวเองไม่มีใบอนุญาต นายจ้างก็ต้องเสี่ยง

วินนี่เตรียมตัวจะไปออกรถของตัวเองแล้ว เพราะอีกไม่กี่เดือน

ต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัย จะไม่มีเวลาไปรับไปส่งแม่กับน้อง เขาบอกผมว่าแบ่งใช้รถกับผมได้ ผมบอกเขาว่าถ้าผมได้ทำงานแล้วจะช่วยผ่อนรถ เขาดีใจดีใจใหญ่

นี่ครับ ลิบวันที่ผ่านมาผมยังตื่นเต้นกับอเมริกา ไม่ค่อยจะมีเวลาว่าเหวหรือเหงาหนัก แต่ช่วงเวลาที่ผมเหงาที่สุดก็คือ เมื่อตื่นนอนขึ้นมาตอนเช้าและตอนดึกก่อนหลับตาลงนอน ผมคิดถึงนีมาก และรู้อย่างนี้ก็คิดถึงผม นี่ถ้าผมไม่ได้มาอยู่กับน้องและน้องทั้งสองคน ผมคงเหงาตาย น้องกับน้องๆ ทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นไม่ว่าเหว ไม่รำถึงกับยอมยกห้องนอนให้ผมโดยที่ยอมไปนอนกับแม่ ซึ่งผมคิดว่าน่ารักมาก เพราะเด็กอายุสิบสี่มักจะชอบมีที่ส่วนตัวของตัวเอง น้องบอกว่าแกติดแม่มาตั้งแต่เล็ก ๆ มาแล้ว ตอนกลางคืนแกชอบหอบหอนมานอนกับแม่เสมอ

ไม่ว่าเด็กแกจะถามผมว่าพี่มีแฟนหรือยัง ผมเอารูปของนี้ให้เธอดู เธอเอาไปอวดแม่กับพี่ชายแล้วชมกันใหญ่ว่าน่ารัก ผมบอกว่าตัวจริงสวยกว่ารูปอีกนะ วินนี่ถามว่าไม่กลัวหรือว่าห่างจากแฟนนานๆ แล้วแฟนจะไปมีคนอื่น

ผมบอกวินนี่ว่า ถ้าคนเรารักกัน เราก็จะซื่อสัตย์ซื่อตรงต่อคนที่เรารัก และถ้าคนคนนั้นเกิดมาเพื่อจะเป็นของเรา ไม่ว่าจะห่างกันเพียงใด เขาก็จะกลับมาเป็นของเราเสมอ แต่ถ้าความหมายของชีวิตเรานั้นไม่มีเขาเป็นของเรา แม้ว่าเราจะมัดจะขังเขาไว้ เขาก็จะต้องไปจากเราในที่สุด

ดึกแล้ว พรุ่งนี้ผมจะต้องไปเรียนภาษา ผมจะไม่ให้นีรอนานเกินไปที่จะได้อ่านจดหมายจากผมอีก แต่ในระหว่างที่รอนั้น ขอให้จำไว้เสมอว่า ผมคิดถึงและรักนีมาก

ผไท

หญิงสาวพับจดหมายเก็บคืนเข้าซอง ก้มลงมองลายมือซึ่งเป็นตัวอักษรอ้วนๆ กว้างๆ เป็นชื่อและที่อยู่ของหล่อน นีราล้อเลียนเขาเสมอว่า ลายมือเช่นนี้กินพื้นที่บนกระดาษมากกว่าลายมือของหล่อนหลายเท่า หล่อนอ่านจดหมายฉบับนั้นวันละครั้งทุกวันตั้งแต่ได้รับในวันแรก แปลกที่บางครั้งมันทำให้หล่อนคิดถึงเขาน้อยลง แต่บางครั้งก็ยิ่งทำให้คิดถึงมากขึ้น

นีรากับฝั่ไท่พบกันในมหาวิทยาลัย ทั้งสองเรียนปีเดียวกันแต่คนละคณะ ฝั่ไท่อายุมากกว่าหล่อนไม่กี่เดือน ความคิดความอ่านคล้ายกันมาก เขาบอกรักหล่อนเมื่อปีสุดท้ายของการเรียน พ่อแม่ของนีราก็ชอบพอขึ้นชมฝั่ไท่มากกว่าที่พ่อแม่ของเขามีต่อหล่อน

ครอบครัวของฝั่ไท่ไม่ร่ำรวย แต่ก็ยังสถานภาพดีกว่านีรามากนัก และด้วยเหตุนี้ประการหนึ่งจึงทำให้ฝั่ไท่ไม่รีบเร่งเวลาของการแต่งงานของเขากับหล่อนเลย ครอบครัวของฝั่ไท่หวังอยู่เสมอว่า ฝั่ไท่ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวจะได้มีคู่ครองซึ่งมีฐานะดีกว่า

“ผมไม่อยากทำให้ท่านไม่สบายใจ” เขาบอกหล่อนเมื่อทั้งสองต่างออกมาทำงานแล้วสองปี

“นี่ก็ไม่เคยเร่งร้อนให้ไหมมาแต่งงานกับนืหรือกนะ” หล่อนเปรยกับเขา “เพียงแค่พ่อกับแม่ของนืกลัวว่าลูกสาวจะเป็นสาวแก่ขึ้นคาน”

“ผมอยากไปเรียนต่อ ทำปริญญาโทกลับมาเงินเดือนจะได้สูงขึ้น นืหรือผมได้หรือเปล่า” เขาถาม

“ที่ผ่านมานี้นืก็रोไม่ใช้หรือ” หล่อนตอบด้วยคำถาม และมันเป็นประโยคที่หล่อนพูดอยู่ปีแล้วปีเล่า จนกระทั่งห้าปีหลังจากจบมหาวิทยาลัยแล้ว ฝั่ไท่จึงเก็บเงินได้พอที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศ

ฝั่ไท่ไม่เคยพูดกับหล่อนถึงความตั้งใจที่เขาตรึตรองอยู่คนเดียว ตั้งแต่เริ่มมีความคิดจะไปนอก จนกระทั่งวันที่หล่อนไปส่งเขาขึ้น

เครื่องบิน

เขาบอกหล่อนก่อนที่จะจากลาว่า

“ถ้าผมมีงานทำที่โน้น เก็บเงินได้ นี่ไปอยู่กับผมนะ เราไป
แต่งงานกันที่โน้นนะ”

นীরารู้สึกตื่นตันอย่างเปี่ยมล้น หล่อนรู้ว่าพอ
ต้องการใช้ชีวิตคู่กับหล่อน แต่เขายังไม่กล้าที่จะหักหาญน้ำใจของ
ผู้ให้กำเนิด ด้วยรู้ว่านীরมิใช่ความหวังที่พ่อแม่ของเขาปรารถนาให้
เป็นคู่ครองของบุตรชาย

นীরอาจจะเป็นคนดี แต่ฐานะไม่ดีพอที่พ่อแม่ของเขาจะหมดหวัง
หากบุตรชายเลือกหล่อน

หล่อนจบมหาวิทยาลัยมาด้วยความยากลำบาก แม้การเรียน
ของหล่อนอยู่ในระดับดี แต่ความขัดสนทางบ้านทำให้นีราต้อง
ตระหนักรู้เหนียวแน่นเป็นที่กล่าวขานของเพื่อนๆ หล่อนไม่เคยพาเพื่อน
ไปบ้านเลย เพราะมารดาของหล่อนปากร้ายและดื่มเหล้าเมามาอยู่
เป็นนิตย บ้านของนীরเป็นบ้านริมคลองเขตชุมชนแออัดใจกลาง
กรุงเทพฯ หล่อนเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของน้ำ
ในคลองที่เป็นทางสัญจรหลังบ้าน และความเปลี่ยนแปลงของ
ครอบครัว

พ่อของนীর้ายออกจากบ้านเมื่อปีที่หล่อนเรียนมัธยมต้น นีรา
เข้าใจพ่อและเห็นใจแม่ นายสุวัฒน์บิดาของหล่อนมีอาชีพรับเหมา
ก่อสร้าง เดินทางไปทำงานต่างจังหวัดตั้งแต่नีราจำความได้ บางครั้ง
พ่อหายไปนานเป็นเดือน ปล่อยให้นางลาวัญณ์มารดาของหล่อนดูแล
ลูกทั้งสี่ ซึ่งมีนীরเป็นพี่สาวคนโต น้องชายเป็นคนรอง และน้องสาว
สองคน นางลาวัญณ์รับเย็บเสื้อผ้าจากโรงงานที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก

แม่ของหล่อนหันเข้าหาเหล้าเมื่อพอจากบ้านไปนานๆ นีราารู้ว่าแม่เหงา ส่วนพ่อก็มีผู้หญิงคนใหม่แทบทุกแห่งที่เขาออกไปคุมงานแล้วในที่สุดนายสุวัฒน์ก็มีบ้านใหม่อยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีเมียใหม่ซึ่งยอมรับเป็นตัวแทนตน พ่อเอาน้องคนเล็กสองคนไปด้วยทิ้งให้นีรากับปาลีน้องชายอยู่กับนางลาวัญ

พ่อส่งเสียหล่อนกับน้องอยู่จนนีราสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่ในระหว่างเรียนนีราต้องใช้เงินอย่างประหยัด แม่เปิดร้านขายของชำที่หน้าบ้าน รายได้จากผลกำไรเล็กๆ น้อยๆ ช่วยให้นีราประดับประดาตนเองให้ผ่านพ้นการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยได้อย่างที่แม่ของหล่อนภาคภูมิใจเป็นนักหนา

จบจากมหาวิทยาลัยไม่นาน นีราก็ได้งานทำในโรงแรมชั้นหนึ่งที่หล่อนไม่เคยนึกเลยว่า หล่อนจะโชคดีได้งานแห่งแรกที่ไม่สมควรที่ทำงานอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก การเดินทางไปทำงานจึงไม่ลำบากเหมือนเพื่อนร่วมงานอีกหลายคน ส่วนพี่ไท่ได้งานบริษัทโฆษณา เขามีหน้าที่ฝ่ายบริหารงานจัดงานให้ลูกค้า บ่อยครั้งที่งานของเขาต้องประสานกับงานของนีรา ซึ่งรับผิดชอบด้านจัดเลี้ยงของโรงแรม

เกือบห้าปีที่ผ่านมาไป ทั้งสองต่างก้าวหน้าทางอาชีพการงาน บิดาของพี่ไท่ให้เงินบุตรชายดาวน์รถคันเล็กๆ โดยที่พี่ไท่ผ่อนซื้อเองเป็นระยะเวลายาวนานจนหมดหนี้สิน

บ้านของพี่ไท่อยู่ชานเมือง บริษัทที่เขาทำงานอยู่กลางกรุงเทพฯ ไม่ไกลจากโรงแรมซึ่งนีราทำงาน เขาแวะรับหล่อนทุกเช้า และตอนเย็นเขาก็ทำงานเกินเวลาเสมอ เพื่อรอไปรับหล่อนซึ่งมักเลิกงานค่ำ วันหยุดสุดสัปดาห์เป็นช่วงระยะเวลาที่พี่ไท่และนีรามีความสุขที่สุด ทุกๆ เดือนเขาจะพาหล่อนกับปาลีไปเยี่ยมบิดาและน้องสองคนของหล่อนที่อยุธยา แต่นานๆ เขาจึงพาหล่อนไปบ้านเพื่อให้พบผู้ใหญ่ของเขา

“เราจะแต่งงานกันตอนเราอายุสามสิบครับ” เขาบอกทุก ๆ คน
ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับชีวิตคู่ของเขากับนีรา

นีราเคยนึกขบขันใจยุคลสมัยที่ทำให้การแต่งงานของผู้หญิงอายุ
สามสิบไม่เป็นที่ทำให้ผู้ที่ได้รับข่าวต้องเลิกคิ้ว หล่อนเฝ้าดูชีวิตคู่
ของเพื่อนๆ ที่ออกจากมหาวิทยาลัยมาพร้อมกับหล่อนแล้วแต่งงาน
ออกเรือนไปนั้น น้อยกว่าครั้งที่หล่อนแน่ใจว่ามีความสุข และใน
สัดส่วนไม่น้อยเลยที่หย่าร้างกันหลังจากแต่งงานได้ไม่ถึงสามปี

ไม่กี่เดือนก่อนเดินทางไปอเมริกา ผไทสอนให้หล่อนขับรถ
และก่อนหน้าที่เขาจะไปเพียงสัปดาห์เดียว เขาพานีราไปโอนรถให้
เป็นชื่อของหล่อน

“ตอนที่ผมไม่อยู่ นีจะได้มีรถใช้ ไม่ลำบากใจจะ”

“ทางบ้านไทจะว่ายังไง จะหาว่านี่หลอกให้ไทยกรธให้”

“ผมบอกไปว่าผมขายให้นี ตัดปัญหาคนพูดมาก”

“นี่ไม่เอาหรอก เดี่ยวรถไปชนชั้นมานี่ไม่มีปัญญาซ่อม ไทขาย
ไปเถอะ จะได้เอาเงินติดตัวไปใช้ที่โน่นได้อีก”

“อย่าค้านอย่าเถียงเลยนะจ๊ะ นึกว่าเป็นของหมั่นก็แล้วกัน”

“บ้า” หล่อนยังจำได้ว่าผิวหน้าของหล่อนช้ำชาด้วยเขินอาย

“เอาของเก่าอย่างนี้มาหมั่นได้ยังไง”

แล้วหล่อนกับเขาก็หัวเราะกันอย่างร่าเริง

ผู้ที่ปลื้มมากที่สุดอีกคนหนึ่งก็คือปาลีน้องชายของหล่อน
เด็กหนุ่มหน้าใสซึ่งนีราส่งเสียเลี้ยงดูให้เรียนวิทยาลัยอาชีวะตั้งแต่
หล่อนเริ่มทำงาน

“พี่นี่จะได้ขับไปส่งผมเรียนทุกเช้าไง”

“ก็ได้ แต่ปาลต้องรีบกลับมาช่วยแม่ดูร้านตอนเย็นนะ ถ้า
สัญญาพี่ก็จะไปส่ง”

ปาลียายุสิบเก้าปี เติบโตมาจากความขมขื่นและปวดร้าวของบ้าน
เหงาเช่นเดียวกับพี่สาว เขาเรียนไม่ติดนักจึงสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้

“ถึงเข้าได้ ปาลก็คงไม่มีปัญญาเรียนหรอก เพราะเราไม่มีเงิน”
เขาพูดกับหล่อนเมื่อตอนรู้ผลสอบ

“พี่ก็ทำงานนะ ยังไงก็ต้องเจียดมาให้ปาลเรียนหนังสือได้หรอกน่า
ปีหน้าสอบใหม่นะปาล”

“โอ๊ย ไม่เอาแล้ว ถ้าปาลสอบได้แล้วไปตกในมหาวิทยาลัย
ยิ่งแย่หนัก ปาลจะพยายามเรียนอาชีพก็แล้วกัน พี่จะได้เก็บเงิน
ให้ตัวเองได้บ้าง ใช้เงินน้อยกว่าเรียนมหา'ลัยตั้งเยอะ”

เงินเดือนจากที่ทำงานของหล่อน นี่ราเก็บหอมรอมริบไว้ได้
เดือนละไม่มากนัก ในระยะห้าปีหล่อนก็เก็บไว้ได้พอที่จะไปวางดาว
ทาวน์แฮร์ลิ่งหลัง แต่ต้องเป็นนอกเมือง นั่นก็หมายความว่าหล่อน
ต้องมีรถ หล่อนเคยปรึกษาไฟโธ ซึ่งเขาเห็นด้วยอย่างมาก แต่เขา
บอกให้หล่อนรอ

“เราแต่งงานกันแล้วค่อยซื้อบ้านนะนี่ จะซื้อทาวน์แฮร์ลิ่งหรือ
คอนโด ในเมืองต้องตายแน่ อย่าว่าแค่ผ่อนเลย ดาวนี่ก็ไม่ไหวแล้ว
ถ้าซื้อในเมืองเราก็คงได้คอนโดเล็กๆ ห้องนอนเดียว แมกับปาล
คงจะไปอยู่กับเราไม่ได้ ซื้อนอกเมืองจะได้มีที่มียางบ้าง แมกับน้อง
จะได้ไม่เหงา และผมก็รู้ว่าแม่ของนี่จะไม่ยกโทษให้ผมเลย ถ้าพราก
แม่พรากลูกเขาไป”

แน่นอน นี่รารักแม่มาก ถึงแม้ว่าแม่ของหล่อนจะขาดสติ
ในบางครั้งก็ตามน้ำมา แต่หล่อนก็รู้ดีว่านางลารักรักลูกอย่างสุดหัวใจ
ความว่าเหวของแม่นั้นนี่ราประจักษ์แจ้งนับตั้งแต่หล่อนย่างเข้าสู่วัยรุ่น
หล่อนเห็นแม่นั่งฟังผาบ้านมองดูสายน้ำสีน้ำตาลอ่อนในลำคลองไหล
เอื่อยผ่านหลังบ้านในยามที่แม่เฝ้ารอวันกลับบ้านของพ่อ จากวันนั้น

ถึงวันนี้ ระเบียงบ้านมุ่มเดิมที่แม่เคยนั่ง แพนไม้ก็ผุกร่อน สายน้ำ
ซึมคล้ำจนขุ่นคลั้ก กลิ่นเน่าของน้ำในคลองฟุ้งกระจายยามที่ใบพัด
ของเรือหางยาวและเรือโดยสารแล่นผ่าน

แม่ไม่เคยคิดที่จะมีคู่อีก ยามที่เพื่อนบ้านถามแม่ว่าไม่คิด
จะมีพ่อใหม่ให้ลูกหรือ จะได้มีคนมาช่วยเลี้ยงดูส่งเสียลูก แม่จะ
พูดว่า

“พ่อมันเองยังทิ้งไปเลย คนอื่นไม่ใช่พ่อจะมารักได้ยังไง ฉัน
เลี้ยงลูกฉันได้ เบ่งมาเองก็ต้องเลี้ยงไปจนกว่ามันจะดูแลตัวเองได้
นั่นแหละ”

ตลอดชีวิตของหล่อน นีราเห็นแม่เป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง นาง
ลาวัญย์บอบบาง แต่เป็นคนแกร่งที่สุดสำหรับนีรา ครั้งแรกที่นาง
ถามบุตรสาวว่ารักผไทหรือ นีราตอบมารดาว่ารัก นางลาวัญย์เล่า
ให้หล่อนฟังถึงความรักที่นางมีต่อนายสุวัฒน์ ชายคนเดียวที่นางรัก
ในชีวิต

“แม่กับพ่อพบกันงานแข่งกีฬาประจำปีของโรงเรียน เราอยู่
จังหวัดเดียวกัน แต่คนละโรงเรียน ไม่เคยพบกันเลย พ่อเขาจบก่อน
แม่ปีเดียว เราชอบกันมาก และคิดว่าเราคงขาดกันไม่ได้ พ่อแม่
เรียนจบ พ่อก็ให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอ แต่พ่อของแม่ คุณตาของนี่นะ
ไม่ยอมยกให้ เพราะพ่อของนี่ไม่ร่ำรวยเท่ากับลูกชายของเพื่อนคุณตา
ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมใหญ่ในจังหวัด คุณตาก็เตรียมจัดงานแต่งงาน
ให้แม่กับลูกเศรษฐี แต่แม่รักพ่อของนี่แล้ว เลยแอบนัดกันหนีเข้า
กรุงเทพฯ”

“วันที่พ่อพาแม่หนีนั้น คุณตารู้สึกระแวงอยู่แล้วจึงให้คนไปเฝ้า
ที่สถานีรถเมล์และสถานีรถไฟ คุณตาเป็นพ่อค้ามีอิทธิพลมาก รู้จัก
ตำรวจที่เฝ้าด่านทางหลวง รถยนต์ผ่านก็เรียกตรวจได้ทุกคัน แม่กับ

พ่อจึงหนีโดยเดินทางรถไฟตอนเช้ามืด เราไม่ไปที่สถานีเพราะกลัวคนเห็น แต่หลบออกมาไกลแล้วเดินมุ่งหน้าไปสถานีถัดไป ซึ่งห่างออกไปถึงห้าสิบกิโล เพื่อไปขึ้นรถไฟอีกขบวนหนึ่งซึ่งมาจากจังหวัดอื่น เดินตั้งแต่เช้าจนมืดเลยนะลูก เดินนับไม่หมดอนทางรถไฟวันนั้นแม่รู้ว่าชีวิตนี้ของแม่ แม่ให้กับคนคนเดียว เราเสียสละทุกอย่างได้เพื่อคนที่เรารักและมั่นใจว่าเขาจะรักเราเท่าเทียมกัน

“แม่รู้จักพ่อของนี่ไม่ถึงปี แล้วแม่ก็มอบชีวิตที่เหลือให้กับเขา แต่ลูกเห็นไหม ไม่มีอะไรที่แน่นอนเลย สิ่งที่ดีที่สุดที่พ่อของนี่ให้กับแม่ก็คือลูกทั้งสี่คนของแม่ ส่วนความรักความผูกพันที่แม่มีกับเขานั้นมันตายไปนานแล้ว ตายไปตั้งแต่วันที่แม่รู้ว่าเขามีผู้หญิงอื่นเหมือนกับเขาได้ฆ่าแม่ด้วยความไม่ซื่อสัตย์ของเขา แล้วก็ฆ่าแม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“นี่จำไว้นะลูก ว่าเมื่อลูกรักใคร่ ลูกต้องใช้เวลาคูหาให้รู้จักเขาจริงๆ ทั้งด้านดีด้านไม่ดีของเขา คนเรารักใคร่มักจะมองเห็นแต่สิ่งดีงาม เราจะพยายามไม่คิดถึงข้อบกพร่องจนลืมส่วนที่ไม่ดีของเขา ให้เวลากับความรักนะลูก โอกาสที่จะอยู่กับเขาอย่างมีความสุขจนตายจากกันมันจะมากกว่ารีบร้อนหาความสุขจากความรักที่เราไม่แน่ใจ แล้วก็ต้องเสียใจไปตลอดชีวิตเหมือนกับแม่”

ตั้งแต่เลิกงานโต นีราไม่เคยเกลียดพ่อ แม้ว่าหล่อนจะน้อยใจอยู่เสมอถึงความเห็นทางที่นายสุวัฒน์มีต่อหล่อนและปาลี นีราไม่ชอบที่จะได้ยินมารดากล่าวเคียดแค้นชิงชังบิดา และหล่อนก็พูดกับน้องชายเสมอ

“อย่างไรพ่อก็เป็นพ่อ เป็นคนที่ทำให้เราเกิดมามีชีวิตนะ ถ้าปาลจะโกรธพ่อ พี่ก็จะไม่ห้ามหรือก พี่ห้ามไม่ได้ แต่ปาลอย่าเกลียดพ่อก็แล้วกัน แล้วพ่อก็ไม่ใช่ว่าจะไม่รับผิดชอบทั้งหมด พ่อยังเอาปุม

กับปิมไปเลี้ยง”

แต่ปาลิมีได้มองบิดาในด้านเดียวกับพี่สาว

“แล้วเราละ เราไม่ใช่ลูกหรือพี่นี่ ถ้าแม่กับพีนีไม่ได้ทำงาน ปาลจะเอาเงินที่ไหนเรียน เราขัดสนกันมานานจนปาลชินกับมันแล้ว พีนีไม่รู้หรือกว่าปาลนะเป็นคนที่ได้รับลมที่สูงสุดในห้องเรียน เพื่อนๆ ไปไหนกัน ปาลไม่เคยจะได้ไป เพราะไม่มีเงิน พีนีก็รู้สินี พี่ก็ผ่านมาแล้ว แต่ปาลไม่เย็นอย่างพีนีหรือคะ ปาลว่าถ้ามีลูกแล้วทำให้ลูกลำบาก ก็อย่ามีเสียดีกว่า คอยดูนะ พอปาลเรียนจบแล้วทำงานแล้ว ปาลจะไม่มีลูกหรือก ถ้าปาลไม่ได้เป็นเศรษฐี ให้ลูกเกิดมาขัดสน ยากมีอยากได้เหมือนคนอื่นเขา ปาลว่าบาปกรรมเปล่าๆ”

นึราเก็บจดหมายของผไทไว้ในกระเป๋าถือ หล่อนพกพามันติดตัว ตั้งแต่ได้รับ รู้สึกอุ่นใจดังมีเขาอยู่ใกล้ๆ

เกือบหนึ่งเดือนแล้วที่เขาจากไป หล่อนรู้สึกเหมือนว่าขาดบางสิ่งบางอย่างของร่างกาย มันเหมือนกับขาดแขน หรือขาดมือ ขาดสมอง ขาดดวงตา ยิ่งระยะหลังหล่อนกับเขาใกล้ชิดกันมาก ดังเป็นเงาของกันและกัน ครั้นเมื่อจากห่าง ความอาทรและห่วงใยคิดถึงจึงยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ ไม่เพียงแต่ตัวหล่อนเองเท่านั้นที่คิดถึงเขา แม่ของหล่อนและน้องชายก็ถามถึงแทบทุกวันว่าผไทติดต่อมาหรือยัง หล่อนเล่าให้ฟังตามจดหมายที่เขาเขียนมาถึง นางลาวัญญ์ถามบุตรสาวว่า

“อีกกี่ปีไทถึงจะเรียนจบนะลูก ถึงห้าปีได้ไหม”

“คงสองหรือสามปีนะแม่ ถ้าจะเรียนจนได้ปริญญาเอกเป็นดอกเตอร์ก็ห้าหรือหกปี” ในใจของหล่อนนึกถึงคำพูดประโยคสุดท้ายของเขาที่กระซิบบอกหล่อน

“ถ้าผมมีงานทำที่โน่น เก็บเงินได้ นี่ไปอยู่กับผมนะ เราไป
แต่งงานกันที่โน่นนะ”

มันคงเป็นไปได้ยาก หล่อนจะทิ้งแม่กับน้องไปได้อย่างไร
โดยเฉพาะแม่ อย่างไรเสียหล่อนก็ทิ้งไปไม่ได้แน่ นางสาวฉันทน์
ทรุดโทรมลงมาก นางไม่สบายเป็นไข้หนักหลายครั้ง แต่ไม่เคยยอม
ให้ใครพาไปหาหมอเลย นี่ราารู้ตัวว่าแม่ติดเหล้าอย่างเรื้อรังแล้ว ทุกเย็น
นางสาวฉันทน์จะหิวเหล้าจนง่วงงามมือสั่น หากไม่ได้ดื่มก็จะอาละวาด
ด่าทออย่างไม่มีเหตุผล นี่รากลับถึงบ้านทุกค่ำ สิ่งที่พบเห็นเป็นประจำ
คือภาพของมารดา นั่งหลับกลิ้งเหล้าคลั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ และปาลี
ง่วนอยู่หน้าร้านขายของให้กับลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่ข้ามสะพานมาจาก
ชุมชนแออัดซึ่งอยู่ตรงข้ามฝั่งคลอง

ปาลีมีเพื่อนวัยเดียวกันหลายคนที่อยู่ชุมชนนั้นๆ ส่วนใหญ่
เรียนจบชั้นมัธยมต้นและไม่ได้เรียนต่อในชั้นสูงขึ้น นี่ราเป็นห่วง
น้องชายอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะเวลาที่หล่อนเห็นจับกลุ่มตั้งโต๊ะคุยกัน
ที่หน้าร้าน เพื่อนบางคนของปาลีสืบบุหรี แต่ก็เหยียบทิ้งเมื่อเห็น
หล่อนมอง นี่ราเคยถามปาลีตรงๆว่า เขาสืบบุหรีตามเพื่อนบ้างหรือไม่
น้องชายก็ส่ายหน้าปฏิเสธ

“โอ๊ย ไม่สืบหรือก๊พนี่ ไม่ชอบ สืบแล้วปวดหัว”

“นี่แสดงว่าเคยลองดูแล้วสิ”

“มันก็ต้องเคยละ โตจนป่านนี้แล้ว แต่พ่่นี้ไม่ต้องเป็นห่วง
หรือกะ ปาลีรู้ว่ามันไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าต้องเสียเงินซื้อ
ปาลไม่เอาหรือ”

“ถ้าเพื่อนเอามาฝากหรือแบ่งให้สูบล่ะ” หล่อนดักคอถาม

“ก็มีบ้าง ปาลเป็นผู้ขายนะพี่ จะให้เป็นตุ๊ดเป็นแต่วหรือไง”

“พี่ไม่เห็นว่าเป็นบุหรีหรือเหล้าจะเป็นสิ่งที่บอกความเป็นผู้ชายเลย

ทุกคนที่เขาไม่สู้บุญหรือไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ได้เป็นผู้ชายนะปาล”

“อย่าสู้ขึ้นกับปาลเลยนะพี่นี่” น้องชายหัวเราะ “ปาลรู้แหละว่าอะไรควรอะไรไม่ควร เชื่อใจปาลเถอะ ปาลจะไม่ทำอะไรให้พี่กลุ่มใจหรือผิดหวังหรอหน้า”

นี่ราเชื่อใจน้องชาย หล่อนมั่นใจว่าปาลเป็นคนดี แต่บางเวลาหล่อนก็หัวโนไหวและกังวล ความรู้สึกนั้นรุนแรงทุกครั้งที่เห็นปาลอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มาจากอีกด้านหนึ่งของฝั่งคลอง

นี่ราเขียนจดหมายตอบและส่งให้ผไทก่อนที่หล่อนจะได้รับจดหมายฉบับที่สองจากเขา

ผไทที่รัก

เรียนหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง นี่ได้รับจดหมายแล้ว ดีใจที่ใหม่คุณน้ากับน้องๆ ทำให้ไม่ต้องคิดถึงบ้านมากเกินไป คุณน้าเก่งมากนะที่เลี้ยงลูกสองคนด้วยตัวเอง เป็นทั้งพ่อแม่ให้ลูก เหมือนแม่ของนี่เลย นี่คิดว่าผู้หญิงที่ทำงานหนักและมีชีวิตเพื่อลูกโดยตัวคนเดียวยังมีอีกมากมายในโลก น่าชื่นชมที่ลูกๆ รู้ว่าแม่รักและตั้งใจเรียนเป็นเด็กดีให้แม่

ไทมาอยู่อเมริกาได้หลายสัปดาห์แล้ว คงจะเริ่มชินแล้วสินะ ผุ่นควันมีมากเหมือนกรุงเทพฯ ของเราหรือเปล่า นี่ขับรถไปทำงานทุกวัน และแวะไปส่งปาลตอนเช้า เขาดีใจที่ไม่ต้องนั่งรถเมล์

นี่ได้ที่จอดรถแล้ว ในปั้มน้ำมันสี่แยกก่อนข้ามสะพานเข้าบ้านจ่ายค่าฝากจอดเป็นรายเดือนสบายใจขึ้น เพราะปลอดภัยกว่าจอดข้างถนน

ไม่มีอะไรจะเล่าให้ไทฟังมาก เพราะชีวิตก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพียงแต่ว่าขาดคนที่เคยปรึกษาทุกๆ เรื่อง แม้กับ

ปาลฝากความคิดถึงมาด้วย ดูแลตัวเองให้ดีนะจ๊ะ นิสวดมนต์ไหว้
พระก่อนนอนขอให้ท่านคุ้มครองไท และขอให้ท่านคลายใจให้ใหม่
ความสุข อย่าคิดถึงบ้านจนเรียนหนังสือไม่รู้เรื่องก็แล้วกันนะ

นรีรา

นิตราได้รับจดหมายฉบับที่สองของพี่ไท่ทางจากฉบับแรก
สองสัปดาห์

แซนดีเอโก แคลิฟอร์เนีย

นิตราครับ

ผมเริ่มเรียนได้อาติทย์กว่าแล้ว และทำงานได้หนึ่งอาติทย์
พอดีกับเพื่อนน้าที่เปิดร้านอาหารไทยแบบฟาสต์ฟู้ดอยู่ในเมือง
ลาฮอยาติดกับเมืองแซนดีเอโก เป็นเมืองชายทะเลเล็กๆ สวยงามมาก
นักท่องเที่ยวมากจริงๆ มีช้อปปิ้งโซนริมชายทะเล อากาศสดชื่น
เมืองนี้ถือว่ามีชื่อเสียงเพราะเป็นเมืองคนรวย ร้านอาหารไทยที่ผมไป
ทำงานก็สวย และที่สำคัญ นือย่าหั่วเราะนะ ผมไม่ได้เป็นคนเลิฟ
ร้านนี้อยู่ในช้อปปิ้งเซ็นเตอร์ ลูกค้าต้องช่วยตัวเอง ผมเป็นก๊ากนะ
เป็นพ่อครัวครับ เจ้าของร้านสอนผมอยู่สองวันให้ทำอาหารไทย
ขายฝรั่ง บอกตรงๆว่าคนไทยกินแล้วจะสายหัว แต่ฝรั่งบอกอร่อย
เวลาทำครั้งละมากๆ ใส่ถาดใหญ่ มีอาหารสิบอย่าง ให้ลูกค้าเลือก

หนึ่งถึงสามอย่าง เอาปริมาณเข้าว่า พวกฝรั่งกินจุจริงๆ เจ้าของร้านเขารู้ปัญหาของเราดีว่าเราไม่มีใบอนุญาตทำงาน จึงให้ผมทำตอนเย็นตั้งแต่ห้าโมงไปจนถึงสี่ทุ่ม และวันเสาร์อาทิตย์เต็มวัน เวลาที่ผมทำมักจะไม่มีเจ้าหน้าที่มาตรวจ เพราะนอกเวลาทำงานของเจ้าหน้าที่แล้ว

บ้านนางห่างจากร้านใช้เวลาขับรถยี่สิบนาที นั่งรถเมล์ก็สี่สิบนาที รถเมล์ที่นี้สบายมาก มาจอดรับตรงตามเวลา ไม่เคยมีผู้โดยสารแน่นจนต้องยืนเลย วันไหนวันนี้กลับบ้านเร็วก็จะขับรถส่งผมทำงานก่อนที่จะไปรับนางกลับบ้าน ส่วนตอนเลิกงาน เจ้าของร้านบ้านอยู่แซนดีเอโกเหมือนกันก็แวะส่งผม

ร้านอาหารนี้มีคนไทยมาทำงานกันเป็นผลัด รวมแล้วเกือบสิบคน เกือบทุกคนมาอยู่อเมริกากันนานหลายปี เจ้าของร้านกับเมียของเขามาอยู่อเมริกายี่สิบปีแล้ว ลูกสาวเกิดที่อเมริกา ตอนนี้อยู่เรียนไฮสกูล พูดภาษาไทยแทบไม่ได้ อายุน้อยกว่าฉันสี่ห้าปี สนทนากันดีกับนางและลูกๆ เด็กพวกนี้เวลาเจอกันไม่ยอมพูดภาษาไทยกันเลย นอกจากเวลาจะนัดหาฝรั่งก็พูดไทยกันแบบแปร่งๆ ฟังแล้วผมก็ต้องกลืนหัวเราะ

นี่ครับ ผมเคยคิดว่าผมพูดภาษาอังกฤษพอใช้ได้ แต่พอต้องมาใช้ภาษาฝรั่งในบ้านเมืองเขา ผมก็เลยรู้ว่าสำเนียงของเราแย่มาก บ่อยครั้งที่ผมต้องพูดซ้ำหลายหน แต่เขาก็ยังฟังเราไม่ออกจนต้องสะกดให้ฟัง ถ้าฉันมาอยู่ที่นี่คงจะพูดกับฝรั่งสนุกกว่าผมแน่ เพราะนี่ภาษาที่ตั้งแต่เรียนแล้ว และยังได้ทำงานโรงแรมที่ต้องติดต่อกับลูกค้าฝรั่งเสมอ ผมมีเวลาอีกสามเดือนจึงจะสอบโทเฟลเรียนต่อตอนนี้อยากเพิ่มเวลาเรียนจากแปดโมงเช้าไปจนถึงบ่ายสองโมงเรียนหนัก แต่ผมก็ต้องพยายามให้ได้

ผมเพิ่งรู้ว่าคนไทยที่มาอยู่อเมริกาเนี่ยทำงานกันหนัก แต่สิ่งที่ช่วยให้ไม่เหนื่อยมากเท่ากับที่เมืองไทยก็คืออากาศดีมาก โดยเฉพาะเมืองแซนดีเอโกเป็นเมืองริมทะเลชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ด้านใต้ของแคลิฟอร์เนีย อากาศสดชื่นสะอาดมาก วินนี่บอกว่า เป็นเมืองที่ได้รับการยอมรับว่า อากาศตลอดปีดีที่สุดของอเมริกา ด้วยเหตุที่ติดทะเล ฤดูร้อนก็ไม่ร้อนเท่าเมืองอื่น พอถึงฤดูหนาว ก็ยังอบอุ่น ไม่หนาวถึงขนาดหิมะตก

อยากให้ผมเห็นทุกอย่างที่ผมเห็น ผมรู้ว่าเรื่องจะมาอยู่อเมริกา ไม่ใช่เรื่องง่าย อยากให้ผมเรียนต่อ มาแต่งงานกับผมที่นี่ วันข้างหน้า จะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็จะอยู่กับนี่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นอเมริกา หรือเมืองไทย ผมจะเขียนจดหมายมาทุกอาทิตย์ นี่จะได้รู้ว่าคนไทย ไปอเมริกาใหม่ๆ ก็เซยและเด๋อด่าเหมือนคนบ้านนอกเข้ากรุงเทพฯ มีอะไรต่อมีอะไรให้เราได้อู้อูได้ศึกษาเรียนรู้และเปรียบเทียบกับอีกมากมาย นัก ผมจะมีความสุขมากเลยถ้านี้ได้มาเห็นทุกอย่างที่ผมเห็น มาแบ่งความตื้นตาตื้นใจและแบ่งความเซยกับผม

ฝากบอกแม่กับปาลด้วยว่าผมสบายดี แต่สำหรับความคิดถึง ผมไม่ให้ใครเลยนอกจากนี่คนเดียว

รัก

ผไท

แซนดีเอโก แคลิฟอร์เนีย

น้าที่รักและคิดถึง

ผมได้รับจดหมาย ดีใจที่ได้เห็นลายมือของน้า แต่ทำไมเขียนจดหมายสั้นมาก คราวหน้าเขียนยาวๆ นะ อ่านแล้วไม่จุใจเลย ผมเขียนยาวกว่า แสดงว่าผมคิดถึงน้ามากกว่านี่คิดถึงผม ผมเริ่ม

ชินกับอเมริกาแล้วละ เริ่มชินกับอากาศดีและการจราจรที่ไม่ติดหนึบเหมือนกรุงเทพฯ ทั้งการงานการเรียนของผมไม่มีอะไรที่นี้ต้องห่วงนะ ที่ทำงานเขาจ่ายค่าจ้างเป็นรายสัปดาห์ ผมกะว่าครบเดือนก็จะช่วยค่าบ้านของนางงทุกเดือน วินนี่กับไม่ว่าสนิทกับผมมากขึ้น วันเสาร์อาทิตย์ตอนหกโมงเช้าเราไปเล่นเทนนิสที่ปาร์คไม่ไกลจากบ้าน ขับรถไปเพียงสิบนาทีก็ถึง สวนสาธารณะที่นี่มีมาก เห็นแล้วอิจฉาเด็กฝรั่งที่มีที่เล่นกีฬาไม่ต้องเสียเงิน เมืองไทยเราหาปาร์คแบบนี้ซึ่งเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจแทบไม่มี นอกจากของเอกชนที่เข้าไปไม่ได้ นางงพาลูกๆ เล่นเทนนิสในปาร์คตั้งแต่ลูกยังเล็ก เล่นกันเก่งทีเดียว นึกยังไม่ลืมว่าผมก็เล่นกีฬาสมัยอยู่มหาวิทยาลัย ยังโชคดีที่แม้จะเลิกมานาน แต่ร่างกายก็ยังแข็งแรง ไม่เคยไม่สบายกับใครเขาเลย

อยู่อเมริกาเนี่ยเรื่องสุขภาพสำคัญมาก ไม่สบายขึ้นมาก็ต้องเข้าโรงพยาบาลแล้วไม่มีประกันสุขภาพละก็แย่นั่น เพราะค่ารักษาพยาบาลแพงมาก นางงกำลังหาซื้ออินซัวรันซ์สุขภาพให้ผม กันเอาไว้ดีกว่าเป็นอะไรขึ้นมาแล้วต้องลำบากทีหลัง

วินนี่สอนกฎจราจรให้ผมเพื่อเตรียมไปสอบใบขับขี่ ขับรถในอเมริกาง่ายกว่าเมืองไทยมาก เพราะคนขับเคารพกฎหมายมากกว่าบ้านเรา ขับรถโดยไม่มีใบขับขี่เป็นการผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง ยิ่งถ้าเมาเหล้าแล้วขับรถ ถูกตำรวจจับละก็ มีสิทธิ์ถูกยึดใบขับขี่และเข้าคุกได้ง่ายๆ วินนี่พาผมไปหัดขับที่ลานขับรถของมหาวิทยาลัย นางงห้ามออกนอกถนนจริงๆ ผมเตรียมท่องจำสอบข้อเขียน และสอบปฏิบัติ มั่นใจแล้วก็จะไปสอบทันที นางงบอกว่า คนไทยที่ขับรถเก่งมาจากเมืองไทย มากกว่าครั้งที่มาสอบใบขับขี่ที่แคลิฟอร์เนีย ต้องสอบซ้ำเพราะสอบตกครั้งแรก บางคนสอบสามสี่ครั้งยังไม่ผ่าน

เลย เธอว่าคนไทยชินกับการประมาทเกินไป ผู้คุมสอบไม่ยอมให้
ประมาทเลยแม้แต่นิดเดียว แม้แต่หยุดที่ป้ายหยุด ถ้าไม่จอดสนิท
ก่อนที่จะเล่นออกไปใหม่ก็สอบตกแล้ว

นายวินนื้อยากให้ผมมีใบขับขี่เร็วๆ เพราะเขาพร้อมที่จะออก
รถใหม่ เตรียมขับไปเรียนมหาวิทยาลัยเองและแบ่งให้ผมใช้ด้วย
น้องสองคนอยากไปเที่ยวเมืองไทยเพราะเห็นในรูปจากหนังสือที่นาง
ซ้อมาอ่าน นางเธอบอกว่าปีหน้ามีโปรแกรมว่าจะพาลูกๆ ไปเมืองไทย
ตัวเธอก็ไม่ได้กลับเมืองไทยอีกปีแล้ว

นี่ราครับ ต่อไปนี้เดือนละครั้งผมจะโทรศัพท์ถึงนี้ ค่าโทรศัพท์
จากอเมริกาไปเมืองไทยถูกกว่าจากเมืองไทยมาอเมริกามาก แต่อย่างไร
ผมก็ชอบเขียนและอ่านจดหมายมากกว่า เพราะอ่านซ้ำได้เสมอ
โทรศัพท์ได้ยินเสียงชื่นใจ แต่ก็ไม่นานเท่าจดหมาย นี่เห็นไหมครับ
ว่าผมเขียนจดหมายยาวมากเพราะคิดถึงมาก แล้วผมจะเขียนมาอีก
ผไท

“พีนี ปาลจะไปทำงานตอนกลางคืนวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ พีนี
ดีไหม ปาลอยากหาเงินเองบ้าง”

ปาลีเอ่อกับพี่สาวซึ่งมีท่าว่าอารมณ์ดีเป็นพิเศษ หลังจากเห็นว่
หล่อนอ่านจดหมายเสร็จแล้ว

“ทำงานอะไรปาล” นีราถามพร้อมเหลือบมองมารดาซึ่งนอน
หลับใหลอยู่บนเก้าอี้นอนข้างห้องรับแขก

“พี่ชายของเพื่อนปาลเขาเปิดผับ ให้เพื่อนปาลเป็นผู้จัดการ
มันเลยชวนให้ไปทำงานเป็นผู้ช่วย”

“จะไปขายเหล้าได้อย่างไร ปาลรู้จักซื้อเหล้าหรือ” นีราแย้ง

“เรื่องนั้นเรียนกันได้ไม่ยาก ทำไปสักพักเดียวก็ทำได้ ปาล

อยากช่วยพี่หาเงินบ้าง อย่างน้อยก็เก็บไว้ให้แม่ใช้ ปาลไม่อยากให้แม่ขายของแล้วละ อาภาศก็ไม่ได้ แม่ต้องหมั่นน้ำคลองทั้งวัน เราสองคนยังได้ออกจากบ้านตอนกลางวัน แต่แม่ต้องอยู่ทั้งวันเลย เป็นปีๆ แล้วนะพี่นี่”

นี่ราคิดถึงยอดเงินฝากของหล่อนในธนาคาร หากหล่อนจะหาซื้อบ้านทาวน์เฮ้าส์เล็กๆ นอกเมืองหล่อนก็ทำได้แล้ว หญิงสาวมองใบหน้าของน้องชายหล่อน เพิ่งสังเกตว่าปาลีดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น นัยน์ตาของเขามีแววครุ่นคิด นี่ราภาศภูมิใจในน้องชายของหล่อนนัก แม้ฐานะทางครอบครัวจะตกต่ำลงเมื่อบิดาแยกออกไป ปาลีก็ไม่เคยทำให้นางลาวัญญ์และนราผิตหวัง เมื่อเรียนจบมัธยมต้น ปาลีเองเป็นผู้เลือกเรียนอาชีวะ เพราะเขาไม่ต้องการให้พี่สาวแบกภาระเนิ่นนานหากเขาเลือกเรียนต่อเพื่อเข้ามหาวิทยาลัย

“ปาลทำงานได้เงิน ก็ช่วยตัวเองได้บ้าง แล้วปาลก็ไปทำเฉพาะตอนกลางคืน อาทิตย์ละสามวัน”

“ถ้าปาลทำงานแล้วไม่มีผลเสียกับเรียนหนังสือ พี่ก็ไม่ว่า ปาลจะมีเวลาดูหนังสือหรือ”

“ปาลไม่เกรงหรอกพี่นี่ ความจำปาลดีกว่าเพื่อนๆ ปาลไม่ต้องท่องหนังสือมาก แต่เวลาเรียนปาลตั้งใจเรียน ปาลเข้าใจก็จำได้ พี่นี่ย่าห่วงเลย ตกลงให้ปาลทำงานนะ”

“ถามแม่หรือยัง”

“เรียบบร้อย แม่บอกตามใจ แต่ให้ปรึกษาพี่นี่ก่อน”

“พี่ก็ตามใจปาล โตแล้วก็รู้ว่าอะไรดีไม่ดี ถ้าคิดว่าทำงานแล้วการเรียนไม่เสีย พี่ก็ไม่ว่าอะไร”

“ปาลรู้แล้วว่าพี่นี่ต้องเข้าใจ” เด็กหนุ่มยิ้มขึ้น “วันศุกร์หน้าปาลเริ่มงานเลยนะ ปาลจะได้บอกเขา”

นীরายักหน้า หล่อนลุกขึ้นเดินไปหยิบเงินจากกระเป๋าถือ กลับมาส่งให้น้องชาย

“เอาไปซื้อเสื้อผ้าใส่ไปทำงาน ไม่มีเสื้อผ้าใหม่ ๆ ใส่มานานแล้วนี่”

“ไม่ต้องหรอกพี่นี่” ปาลีปฏิเสธ “ใส่เสื้อผ้าทางเกดดำเป็นฟอร์ม พี่เก็บไว้เถอะ ถ้าปาลไม่มีเงิน ปาลจะบอก”

“ต้องบอกนะ อย่าทนลำบาก ไม่ต้องเกรงใจพี่ ถ้าพี่มี พี่ก็แบ่งให้ได้ เรามีกันอยู่แค่นี้ ปาลตั้งใจเรียนหนังสือ พี่ก็สบายใจ แม่ก็สบายใจ”

หล่อนนึกถึงน้องสาวอีกสองคนซึ่งอยู่กับบิดา เด็กหญิงทั้งสองเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นีรากับปาลีไปเยี่ยมน้องทุกเดือน หล่อนยินดีที่น้องสาวทั้งสองอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีกว่า ภรรยาใหม่ของนายสุวัฒน์เป็นมาย สามิตายก่อนที่จะมาพบกับบิดาของหล่อน นางไม่มีลูก โชคดีของน้องทั้งสองที่ได้รับความเมตตาจากมารดาเลี้ยงพอสมควร

นีราเคยถามตัวเองเป็นครั้งคราวว่า หากจะให้หล่อนเลือกระหว่างการอยู่กับบิดาซึ่งมีภรรยาใหม่ หรืออยู่กับมารดาซึ่งมีน้ำมาเป็นเพื่อน หล่อนจะเลือกอย่างไร

หล่อนมองน้องชายอุ้มนางลาวัญจากเก้าอี้นอน แล้ววางมารดาลงบนเตียงของนาง นีรารู้สึกเต็มตันขึ้นในใจ หล่อนทั้งแม่ของหล่อนไปไม่ได้ แม่อาจจะพลาดที่หลงน้ำเมาจนเป็นทาสของมัน แต่ความรักที่แม่มีให้กับหล่อนและน้องก็มีได้น้อยลงเลย อย่างไรก็ตาม หล่อนก็คงทิ้งมารดาไปอยู่เมืองนอกกับพ่อไม่ได้

ถ้าเขารักหล่อนและต้องการใช้ชีวิตกับหล่อน เขาต้องกลับมาเมืองไทย

อีกนานที่ปี นีราก็จะรอ

ผไทจ๊ะ

เมื่อวานนี้กับปาลไปหาพ่อ พ่อยังถามนี่ว่าไทติดต่อมาบ้าง หรือเปล่า นี่บอกว่าจดหมายถึงกันหลายฉบับแล้ว ทุ่มกับปืมก็ถามถึง พี่ไท พ่อเปรยว่าทั้งสองคนเริ่มดื้อและเถียงเวลาที่ถูกดุ นี่บอกพ่อว่าเด็กวัยรุ่นก็เป็นอย่างนี้ พ่อแย้งว่านี่กับปาลไม่เคยเถียงพ่อเลย นี่เลยเตือนน้องไปบ้าง ดูจะไม่ค่อยพอใจ

นี่ปรึกษาพ่อเรื่องนี้จะหาบ้านซานเมือง อยากออกไปอยู่ที่ อากาศดีๆ หน่อย สงสารแม่กับน้องอยู่กับกลิ่นน้ำเน่าในคลองมานาน พ่อถามว่าเงินเก็บพอจะไปดาวนบ้านไหม นี่ว่าต้องดูบ้านก่อน ถ้าบ้านดีเกินไปก็คงไม่พอ พ่อบอกถ้าขาดเหลือก็ให้บอก พ่อเองก็ไม่มีเงินมากมาย แต่ก็คงจะแบ่งเจียดมาให้ยืมได้บ้าง พ่อจะให้ ขอยืมอะไร ไม่ใช่ให้เลย เพราะพ่อต้องเลี้ยงทุ่มกับปืม สงเสียให้เรียนอีกนาน

ต่อไปนี่ตอนวันหยุดนี่คงจะไปดูบ้านกับปาล ถ้าไทอยู่คงจะไปด้วยกัน นี่อยากได้บ้านริมน้ำ แต่คงหาไม่ได้สักแล้ว ตามโครงการบ้านจัดสรรที่เห็นในโฆษณา บ้านที่ปลูกริมน้ำแบบบึงหรือลำธารก็เป็นบ้านราคาแพงมาก บึงน้ำก็เป็นที่เขาทำขึ้นมา เขาก็รักษาให้มันสะอาดได้ คงต้องใช้เวลานานทีเดียว กว่าจะพบที่ถูกใจ และราคาที่ซื้อไหว

ปาลไปทำงานคืนวันสุดสัปดาห์ที่ผับซึ่งพี่ของเพื่อนเป็นเจ้าของ ดูมีความสุขที่ทำงานหาเงินได้เอง แม้จะไวก่อนน้องแค่นั้น นี่ก็กลัวว่าสิ่งแวดล้อมแบบนั้นอาจทำให้ปาลพลั้งเผลอไปได้ แกเพิ่งบอกนี่ว่าอยากเก็บเงินไว้ซื้อมอเตอร์ไซด์ นี่ค้านแกอย่างมากถึงขนาดว่านี่จะยอมให้เอารถไปใช้บ้าง แต่ต้องไปหัดขับแล้วสอบใบขับขี่ก่อน แต่แกก็ยังยืนยันกรานว่าจะซื้อมอเตอร์ไซด์ คงต้องเก็บเงินอีกนานเชียว

งานของไทยเป็นอย่างไรบ้าง นี่เองงานค่อนข้างยุ่ง มีบริษัทต่างประเทศ มาประชุมสัมมนากันบ่อย งานเลี้ยงแต่งงานก็มีแทบทุกคืน โดยเฉพาะ คินสุกอร์-เสาร์ กว่านี่จะกลับถึงบ้านก็เกือบห้าทุ่ม ปาลก็ไปทำงาน แม่ต้องอยู่บ้านคนเดียว นี่เป็นห่วงแม่ คิดว่าจะจ้างเด็กสักคนให้มาอยู่ เป็นเพื่อนแม่

ที่จริงนี่ไม่ควรมาเล่าเรื่องอะไรที่ทำให้ไทต้องกังวลไปด้วยเลย แต่ที่คิดว่าไทคงรู้ว่านี่มีไทเท่านั้นที่เป็นเพื่อนคิด จะทำอะไร คิดอะไร ต้องตัดสินใจเอง เพราะไทอยู่ไกล เดียวนี้ไม่ได้ไปดูหนังเลยนะ ไม่มีไทพาไปก็เลยไม่อยากไป แล้วไม่มีเวลาอีกด้วย อยากให้คืนวัน มันผ่านไปเร็วๆ ไทจะได้กลับมา ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ นี่จะรอ

รักและคิดถึง

นira

ใบหน้ายิ้มแย้มของชายหนุ่มผู้ซึ่งก้าวลงจากรถแล้วเดินเข้ามาหา ทำให้วิครุตเดาได้ว่าฝ่าไทสอบปฏิบัติขั้นชัฏยนต์ได้แล้ว

“ยากไหมอะ พี่ไท” วิครุตถาม “ผมว่าฝ่าไทสอบผ่านแน่ ยิ้มแบบนี้นะ”

“เกือบไม่ได้แน่ะ ครูคุมสอบเขี่ยบมากเลยนะวินนี่”

“เขี่ยบแปลว่าอะไรอะ” เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว

“แปลว่าอะไรดีล่ะ” ฝ่าไทคิด “แปลว่าเข้ม่งวด...ไม่เข้าใจอีกสิเรา แปลว่าดูไง”

วิครุตยิ้มออกเมื่อได้รู้คำตอบ

“ดูแบบนี้ทุกคนนะพี่ไท ตอนผมมาสอบก็เหมือนกัน ตอนนั้น ผมเพิ่งสิบหกกว่าๆ โรงเรียนพามาสอบ” วิครุตเดินนำฝ่าไทเข้าสู่ตัวตึก ทำการ

“ขอตุสกอว์...คะแนหน้อยครับ” เขารับกระดาษคะแนสอบจากฝ่ามือไปอ่าน

“พี่ไทเกือบตกนะนี่ เสียคะแนไปมากตรงที่ไม่เหลียวไปดูข้างหลังตอนเปลี่ยนเลน และเวลาจอดที่สูงแบบขึ้นเขา พี่ไม่หมุนวีล... พวงมาลัยให้ล้อหลังหันเข้าหาขอบถนน”

“พี่ลีม” ฝ่ามือตกแล้วหัวเราะ

“ยังนับว่าเก่งนะฮะที่พี่สอบครั้งแรกก็ได้เลย”

“พี่ขับรถมาห้าปีแล้วนะไอ้น้องชาย เมืองไทยขับรถยากกว่าอเมริกาหลายเท่า”

“เพื่อนแม่เล่าให้ฟังว่า เมืองไทยคนขับรถขับกันเครซีมาก ไม่เคารพกฎจราจร พี่ก คนไม่ทำตามกฎจริงหรือพี่ไท”

ฝ่ามือพยักหน้าตอบรับ

ชายหนุ่มนำใบคะแนไปแลกบัตรถ่ายรูปและเดินไปต่อแถวส่วนที่เจ้าหน้าที่ถ่ายรูปให้กับผู้สอบผ่าน เขานึกนิยมความมีระเบียบของชาวอเมริกันซึ่งเข้ามาติดต่องาน และการบริการของเจ้าหน้าที่ซึ่งดูเต็มอกเต็มใจ อธิบายชี้แจงรายละเอียดที่ผู้ติดต่อซักถามอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“คุณจะได้รับใบอนุญาตขับชีร์รถยนต์ภายในสองถึงสามสัปดาห์” เจ้าหน้าที่ผู้ถ่ายภาพส่งใบแทนใบขับชีให้เขา “ขอให้โชคดีและขับรถด้วยความระมัดระวัง”

ออกมาถึงรถ วิศรุตยื่นกุญแจให้พี่ไท

“พี่ไทขับนะ ผมเบื่รถคันนี้เต็มทีแล้ว ก่อนกลับบ้านผมว่าเราไปดูรถใหม่กันดีกว่า”

“วันนี้จะซื้อเมื่อไหร่ล่ะ”

“ต้องเลือกให้ถูกใจก่อน ชีร์รถกับหาแฟนมันก็เหมือนกัน

นี่เพื่อนผมพูดนะ” วิศรุตหัวเราะว่าเรื่อง

“เหมือนตรงไหน” ฝไท่никขึ้น

“รถบางคันเราชอบเพราะเห็นแล้วเช็กซี เหมือนผู้หญิงบางคนเช็กซี แต่ไม่นานเราก็กะเบื่อ กินน้ำมันมากไปก็เหมือนคนที่ใช้เงินมากเราเป็นคนต้องออกเงิน เราก็กะ”

วิศรุตบอกทางให้ฝไท่หนีเข้าไปบนถนนที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้สองฝั่งบ้านเรือนที่ปลูกเรียงรายกันนั้นสวยงามสะอาดสะอ้าน

“วันนี้มีแฟนหรือเปล่า” พี่ชายถาม เป็นครั้งแรกที่เขาพูดถึงเรื่องส่วนตัวของวิศรุต

“มี ต้องเลือกอยู่สามคน” วิศรุตตอบหน้าตาเฉย พร้อมเหยียดปากแล้วพูดต่อ

“ผมสองคน รูปร่างเหมือนนางแบบ อีกคนอ้วนหน่อยแต่นิสัยน่ารัก”

“คนไหนสวยล่ะ คนไทยหรือเปล่า”

“สวยเหมือนกันทุกคน เป็นฝรั่งหมดทุกคน”

“คนไหนนิสัยดีล่ะ” ฝไท่ถามต่อ นึกสนุกกับการสนทนา

วิศรุตเงยไปชั่วคราว แล้วถอนใจก่อนตอบ

“ไม่ดีสักคน”

“งั้นก็ค่อยๆ ไปสิวันนี้ อายุน้อยยังมีเวลาอีกมาก มีรักในวัยเรียนมันไม่ค่อยดีหรอกนะ ไหนต้องหวังเรื่องเรียน ไหนจะเรื่องแฟน” ฝไท่ได้ที่สั่งสอน “พี่ว่าแม่อีกคงยังไม่อยากให้เราวันนี้มีแฟนหรอก”

“แม่เขาไม่แคร์” หนุ่มน้อยยกไหล่ “แล้วพี่ไต่ล่ะ มีแฟนคนเดียวหรือเปล่า แม่เคยบอกว่าผู้ชายไทยชอบมีแฟนหลายคน”

“พี่มีคนเดียว” ฝไท่ถึงถึงเรียวน้ำอมนหวานของนินรา คิ้วเข้มของหล่อหน้าทำให้ใบหน้าเด่นคมขึ้น ริมฝีปากอวบอุ่มได้รูป และดวงตา

คุณั้น ดวงตาที่ห่อมล้อมด้วยขนตาดำระยับ นัยน์ตาของหล่อนยาวรี เป็นสีเหล็กกล้า ดูเหมือนจะเน้นบุคลิกภาพของความเด็ดเดี่ยว แต่มันก็แฝงแววฝันและว้าวุ่นซึ่งเขามักจะเห็นอยู่เสมอ ในชีวิตของเขา ฝ่ามือไม่เคยพบผู้หญิงที่มีความเข้มแข็งและอ่อนโยนอยู่ในคนเดียวเหมือนนيراเลย

เขาจำได้ว่า ตั้งแต่คบกันมา เขาไม่เคยเห็นน้ำตาของนيراเลย แม้แต่ครั้งเดียว หล่อนเข้มแข็งจนน่าพิศวง แต่นิราก็มีใช้คนกระด้าง

อาจจะเพราะความขัดแย้งที่มีอยู่ในตัวของหล่อนที่ทำให้ ฝ่ามือสนใจ ได้ใกล้ชิดและได้รู้สึกมีความรัก และต้องการใช้ชีวิตกับนira

“พี่โทะจะพาแฟนมาอเมริกาไหมฮะ” วิศรุตถามอย่างใคร่รู้

“อยากให้เธอได้มาเห็นทุกอย่างที่พี่เห็น แต่เรื่องจะมาอยู่เลย คงยาก เธอมีภาระที่ต้องเลี้ยงดูแม่และดูแลน้อง”

“อยู่นานๆ ไปพี่โทะคงคิดถึงเธอแยะเลย”

ฝ่ามือไม่ตอบ แต่แววตาและสีหน้าซึ่งดูอ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัด บอกให้ผู้ตั้งคำถามประจักษ์ถึงความห่วงหาอาทรที่ปรากฏให้เห็น นัยน์ตาที่มองไปยังถนนเบื้องหน้านั้นเป็นประกายวาววับ รอยยิ้มจางระบายอยู่ที่ริมฝีปาก

วิศรุตรู้ว่า ลีกลงไปในแววตาอันเชื่อมต่อกับความคิดคำนึงของ ฝ่ามือ นั้น ภาพของหญิงผู้เป็นที่รักซึ่งอยู่ห่างไกลสุดฟากฟ้ากระจ่างแจ่มใส และหล่อหลอมด้วยความสุขจากความคิดถึง จนทำให้ใบหน้าของฝ่ามือสว่างไสวอย่างปฏิเสธมิได้

ความรักมีอำนาจมาถึงเพียงนี้เอง ใครๆ จึงถวิลหาความรักกันนัก